

RAAD VAN STATE

afdeling Wetgeving

advies 60.983/1
van 31 maart 2017

over

een voorontwerp van decreet van de Vlaamse Gemeenschap 'tot oprichting van een publiekrechtelijk vormgegeven extern verzelfstandigd agentschap Vlaams Agentschap voor de Uitbetaling van Toelagen in het kader van het Gezinsbeleid, tot vaststelling van vergunningsnormen voor private uitbetalingsactoren en tot wijziging van het decreet van 30 april 2004 betreffende de oprichting van het intern verzelfstandigd agentschap met rechtspersoonlijkheid Kind en Gezin'

Op 13 februari 2017 is de Raad van State, afdeling Wetgeving, door de Vlaamse minister van Welzijn, Volksgezondheid en Gezin verzocht binnen een termijn van dertig dagen een advies te verstrekken over een voorontwerp van decreet van de Vlaamse Gemeenschap ‘tot oprichting van een publiekrechtelijk vormgegeven extern verzelfstandigd agentschap Vlaams Agentschap voor de Uitbetaling van Toelagen in het kader van het Gezinsbeleid, tot vaststelling van vergunningsnormen voor private uitbetalingsactoren en tot wijziging van het decreet van 30 april 2004 betreffende de oprichting van het intern verzelfstandigd agentschap met rechtspersoonlijkheid Kind en Gezin’.

Het voorontwerp is door de eerste kamer onderzocht op 2 maart 2017. De kamer was samengesteld uit Marnix VAN DAMME, kamervoorzitter, Wilfried VAN VAERENBERGH en Wouter PAS, staatsraden, Michel TISON, assessor, en Greet VERBERCKMOES, griffier.

Het verslag is uitgebracht door Brecht STEEN, eerste auditeur.

Het advies, waarvan de tekst hierna volgt, is gegeven op 31 maart 2017.

*

STREKKING VAN HET VOORONTWERP

1. Het om advies voorgelegde voorontwerp van decreet strekt er in de eerste plaats toe de administratieve structuren in te voeren voor de uitbetaling van tegemoetkomingen in het kader van het gezinsbeleid,¹ die onder meer² de gezinsbijslagen omvatten bedoeld in artikel 5, § 1, IV, van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 ‘tot hervorming der instellingen’. Daartoe wordt enerzijds een publiekrechtelijk vormgegeven extern verzelfstandigd agentschap met rechtspersoonlijkheid opgericht, “Vlaams Agentschap voor de Uitbetaling van Toelagen in het kader van het Gezinsbeleid” (hierna: het Agentschap) genoemd, dat zal fungeren als publieke uitbetalingsactor van de toelagen en als overkoepelend orgaan ten aanzien van de vergunde private uitbetalingsactoren. De oprichting (artikel 3) van het Agentschap, de missie en taken ervan (artikelen 4 tot 7, 11 tot 12 en 18 tot 23), de organisatie (artikelen 8 tot 10) en financiering (artikelen 24 en 25) ervan, alsook het toezicht erop (artikelen 13 tot 17) worden geregeld. Anderzijds zullen maximaal vier verenigingen zonder winstoogmerk worden vergund om als private uitbetalingsactor te mogen instaan voor de uitbetaling van de toelagen (artikel 26 van het ontwerp). Daartoe regelt het ontwerp de vergunningsvoorwaarden (artikelen 27 en 28 van het ontwerp) alsook het toezicht op deze private uitbetalingsactoren (artikel 14 van het ontwerp).

Daarnaast wijst het ontwerp de zogenaamde regiefunctie voor de toelagen in het kader van het gezinsbeleid, d.w.z. de beleidsvoorbereiding en de handhaving daarvan, toe aan Kind en Gezin. Daartoe worden enerzijds enkele wijzigingen aangebracht aan de bepalingen van het decreet van 30 april 2004 ‘betreffende oprichting van het intern verzelfstandigd agentschap met rechtspersoonlijkheid Kind en Gezin’ die de opdrachten van Kind en Gezin vastleggen (artikelen 31 tot 33 van het ontwerp). Anderzijds krijgt Kind en Gezin de taak om de private uitbetalingsactoren te vergunnen (artikel 26) volgens de procedure (artikelen 29 en 30) die het ontwerp bepaalt.

De Vlaamse Regering wordt gemachtigd om de bepalingen van het ontwerp in werking te doen treden.³

VORMVEREISTEN

2. Artikel 7 van het ontwerp bepaalt dat het agentschap bepaalde gegevens, met inbegrip van persoonsgegevens, verwerkt. De Vlaamse Regering wordt gemachtigd om de nadere regels voor de gegevensregistratie en verwerking te bepalen. Artikel 28, 2°, van het ontwerp bepaalt dat het tot de opdrachten van de private uitbetalingsactoren behoort om het recht op toelagen proactief te onderzoeken op basis van de gegevens die beschikbaar zijn via de elektronische gegevensstromen, met het oog op automatische rechtentoekenning of op het informeren van de begunstigden.

---

¹ Deze toelagen worden in de memorie van toelichting (en wellicht in nog komende regelgeving) “het groeipakket” genoemd.

² Daarnaast gaat het om toelagen die worden verstrekt in het kader van het gezinsbeleid in de zin van artikel 5, § 1, II, 1°, van de bijzondere wet van 8 augustus 1980.

³ Uit de memorie van toelichting blijkt dat het de bedoeling is dat de Vlaamse overheid de regie en de uitbetaling van de toelagen in handen neemt vanaf 1 januari 2019.

In beide gevallen hebben de bepalingen dus betrekking op persoonsgegevens in de zin van wet van 8 december 1992 ‘tot bescherming van de persoonlijke levens[s]feer ten opzichte van de verwerking van persoonsgegevens’. Voor zover kon worden nagegaan, blijkt uit het dossier bij de adviesaanvraag niet dat over deze bepalingen advies werd ingewonnen van de Commissie voor de bescherming van de persoonlijke levenssfeer, of van de Vlaamse Toezichtscommissie voor het elektronische bestuurlijke gegevensverkeer. Het verdient aanbeveling om over die bepalingen, met toepassing van artikel 29, § 1, van de wet van 8 december 1992, het advies van de Commissie voor de bescherming van de persoonlijke levenssfeer in te winnen.

ONDERZOEK VAN DE TEKST

Bevoegdheid

3.1. De ontworpen regeling bevat in essentie een nieuwe regeling voor het administratief beheer en de uitbetaling van de gezinsbijslagen in de Vlaamse Gemeenschap.

Uit de adviespraktijk van de Raad van State, afdeling Wetgeving⁴ blijkt dat de deelgebieden die sinds 1 juli 2014 principieel bevoegd zijn voor de gezinsbijslagen, bevoegd zijn om een dergelijke regeling aan te nemen, ook al is de in artikel 94, § 1*bis*, van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 ‘tot hervorming der instellingen’ geregelde overgangperiode nog niet verstreken, althans voor zover die regeling niet in werking wordt gesteld vooraleer het deelgebied in kwestie daadwerkelijk het administratief beheer en de uitbetaling van de gezinsbijslagen in handen neemt.

De ontworpen regeling kan bijgevolg doorgang vinden, voor zover de Vlaamse Regering, krachtens artikel 35 van het ontwerp, de ontworpen regeling niet eerder in werking doet treden dan de datum waarop de Vlaamse Gemeenschap de bevoegdheid inzake het administratief beheer en de uitbetaling van de gezinsbijslagen opneemt⁵ en, tot het einde van de overgangperiode, op voorwaarde dat de Vlaamse Gemeenschap de beslissing daartoe tijdig⁶ notificeert aan de federale overheid.

3.2. Daarbij moet nog met een bijkomende voorwaarde rekening gehouden worden, in zoverre het ontwerp een regeling bevat van de opdracht van Kind en Gezin om de ontwikkeling, de uitbouw en het beheer van een gegevensnetwerk in het kader van toelagen in het gezinsbeleid mogelijk te maken (artikel 32 van het ontwerp), althans voor zover het beheer van dat netwerk

---

⁴ Adv.RvS 59.000/1/3 van 25 maart 2016 over een voorontwerp dat heeft geleid tot het decreet van 15 juli 2016 ‘houdende diverse bepalingen betreffende het beleidsdomein Welzijn, Volksgezondheid en Gezin’, *Parl.St.* VI.Parl. 2015-16 nr. 773/1, 215-216; in dezelfde zin, adv.RvS 59.985/3 van 3 oktober 2016 over een voorontwerp van ordonnantie ‘houdende de oprichting van de bicommunautaire Dienst voor Gezondheid, Bijstand aan Personen en Gezinsbijslag’, *Parl.St.* Ver.Verg.Gem.Gem.Comm. 2016-17, nr. B-69/1.

⁵ Uit de memorie van toelichting blijkt dat dit op 1 januari 2019 zou gebeuren.

⁶ Zie artikel 94, § 1*bis*, vierde lid, van de bijzondere wet van 8 augustus 1980, waaruit volgt dat dit ten laatste op 31 maart 2018 kan zijn, als het de bedoeling is om vanaf 1 januari 2019 in te staan voor het administratief beheer en de uitbetaling van de gezinsbijslagen.

betrekking heeft op gegevens in het kader van de gezinsbijslagen in de zin van artikel 5, § 1, IV, van de bijzondere wet van 8 augustus 1980.

Wat de uitwisseling en centralisering van gegevens inzake de gezinsbijslagen betreft, moet immers rekening worden gehouden met artikel 94, § 1bis, vijfde lid, van de bijzondere wet van 8 augustus 1980, dat luidt als volgt:

“De gemeenschappen en de Gemeenschappelijk Gemeenschapscommissie sluiten een samenwerkingsakkoord over de uitwisseling van gegevens of de centralisering ervan. In zoverre het samenwerkingsakkoord betrekking heeft op de periode vóór 1 januari 2020 is de federale overheid eveneens partij. Zolang dit samenwerkingsakkoord, niet afgesloten is, blijven de openbare instellingen bedoeld in het eerste lid instaan voor het administratief beheer van de uitwisseling en de centralisering van de gegevens.

In geval van toepassing van de derde zin van het vijfde lid, kan een koninklijk besluit, vastgesteld na overleg in de Ministerraad, bepalen welke overheidsinstelling het administratief beheer van de uitwisseling en de centralisering van gegevens verderzet.”

In de memorie van toelichting bij het voorstel dat heeft geleid tot de bijzondere wet van 6 januari 2014 ‘met betrekking tot de Zesde Staatshervorming’, werd die bepaling als volgt gepreciseerd:

“Eveneens om de continuïteit te garanderen en om dubbele betalingen of een onderbreking van de betalingen van de gezinsbijslagen te vermijden, zullen de gemeenschappen en de Gemeenschappelijke Gemeenschapscommissie een Samenwerkingsakkoord sluiten over de uitwisseling van gegevens of de centralisering ervan. Gedurende de overgangperiode is de federale overheid eveneens partij bij het Samenwerkingsakkoord.

Zolang dit Samenwerkingsakkoord tussen de gemeenschappen en de Gemeenschappelijke Gemeenschapscommissie, en de federale overheid in zoverre het betrekking heeft op de periode vóór 1 januari 2020, niet afgesloten is, blijven de openbare instellingen belast met het administratief beheer en de uitbetaling van de kinderbijslagen instaan voor het administratief beheer van de centralisering en uitwisseling van de gegevens. Het betreft aldus een verzameling en uitwisseling van gegevens die ertoe strekt het beheer en de uitbetaling van de gezinsbijslagen op administratief niveau te vereenvoudigen en dit met inachtneming van de materiële en territoriale bevoegdheidsverdeling inzake de gezinsbijslagen.

Concreet zal, zolang het vermelde Samenwerkingsakkoord niet afgesloten is, de Rijksdienst voor kinderbijslag voor werknemers aldus blijven instaan voor het administratief beheer van het zogenaamde ‘kadaster van de gezinsbijslagen’.

Indien de Rijksdienst voor kinderbijslag voor werknemers op het einde van de overgangperiode nog zou instaan voor het administratief beheer van de uitwisseling en de centralisering van de gegevens, zal een koninklijk besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad kunnen bepalen welke overheidsinstelling het administratief beheer van de uitwisseling en de centralisering van de gegevens verderzet.”⁷

Uit wat voorafgaat kan afgeleid worden dat de bevoegdheid voor *het beheer* van de verwerking van persoonsgegevens, of, concreet, de bevoegdheid voor het zgn. “kadaster van de gezinsbijslagen” een federale aangelegenheid blijft, zolang hierover geen

⁷ *Parl.St.* Senaat 2013-14, nr. 5-2232/1, 74-75. In dezelfde zin, *Parl.St.* Senaat 2013-14, nr. 5-2232/5, 33.

samenwerkingsakkoord is gesloten, ook als de gemeenschappen het administratief beheer en de uitbetaling van de gezinsbijslagen volledig in handen hebben genomen.

Volgens de gemachtigde doen de bepalingen van het ontwerp geen probleem rijzen, aangezien het ontwerp enkel betrekking heeft op de “interne” gegevensuitwisseling binnen de diensten van de Vlaamse Gemeenschap en niet op het administratief beheer van die gegevensuitwisseling. Bovendien onderhandelt de Vlaamse Regering momenteel met de overige bevoegde entiteiten over een samenwerkingsakkoord inzake de gegevensuitwisseling tussen de voor de gezinsbijslagen bevoegde entiteiten.⁸

De verklaring van de gemachtigde kan evenwel niet volledig worden bijgetreden. Uit het bij artikel 32 van het ontwerp ingevoegde artikel 7/1, 4° en 5°, van het decreet van 30 april 2004, blijkt dat Kind en Gezin wel degelijk belast wordt met “de ontwikkeling, de uitbouw en het beheer van een gegevensnetwerk in het kader van toelagen in het gezinsbeleid” en “de registratie en verwerking van de noodzakelijke persoonsgegevens om een kadaster van toelagen in het kader van het gezinsbeleid op te richten en te beheren”. Artikel 94, § 1*bis*, van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 bepaalt dat het administratief beheer van de uitwisseling en de centralisering van de gegevens tijdens de overgangperiode een taak blijft van de federale overheid, meer bepaald van de openbare instellingen die belast zijn met het administratief beheer en de uitbetaling van de gezinsbijslagen.

De conclusie is dan ook dat de Vlaamse Gemeenschap niet eenzijdig bepalingen kan aannemen die betrekking hebben op het administratief beheer van de gegevensuitwisseling met betrekking tot de gezinsbijslagen, dan nadat hierover een samenwerkingsakkoord is gesloten met de andere bevoegde deelgebieden en, in voorkomend geval, de federale overheid. Artikel 94, § 1*bis*, zesde lid, van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 bepaalt dat bij gebrek aan een dergelijk samenwerkingsakkoord de met de uitbetaling van de gezinsbijslagen belaste (federale) instellingen, of de door de Koning aangeduide rechtsopvolger, bevoegd blijven voor het beheer van de gegevensuitwisseling. Die bevoegdheid wordt slechts effectief aan de deelgebieden overgedragen op het ogenblik dat het samenwerkingsakkoord wordt gesloten.

3.3. Artikel 27, 18°, van het ontwerp stelt dat de vergunde private uitbetalingsactoren een werking ontplooiën “binnen de volledige Vlaamse Gemeenschap”. De activiteiten die deze uitbetalingsactoren ontplooiën op het grondgebied van het tweetalig gebied Brussel-Hoofdstad, kunnen, gelet op artikel 128, § 2, van de Grondwet, gelezen in samenhang met artikel 63, tweede lid, van de bijzondere wet van 12 januari 1989 ‘met betrekking tot de Brusselse Instellingen’, enkel betrekking hebben op toelagen die worden toegekend in het kader van hulp en bijstand aan gezinnen en kinderen vermeld in artikel 5, § 1, II, 1°, van de bijzondere wet van 8 augustus 1980.

---

⁸ Het sluiten van dit samenwerkingsakkoord werd overigens in het vooruitzicht gesteld in artikel 7, vierde lid, van het Samenwerkingsakkoord van 14 juli 2016 tussen de Vlaamse Gemeenschap, het Waalse Gewest, de Gemeenschappelijke Gemeenschapscommissie en de Duitstalige Gemeenschap ‘betreffende het vaststellen van de aanknopingsfactoren tot vaststelling van het personele toepassingsgebied van de wettelijke en reglementaire bepalingen van de deelentiteiten, de budgettering en verrekening van de voor de deelentiteiten betaalde gezinsbijslagen en de effectieve invoering van gemeenschappelijke wijzigende bepalingen voorgesteld door het Beheerscomité van FAMIFED’, BS 20 oktober 2016.

Artikelsgewijze opmerkingen

Artikel 2

4. Het verdient aanbeveling, mede gelet op de formulering van artikel 13 van het ontwerp, uitdrukkelijk te bepalen dat het agentschap optreedt als (enige) publieke uitbetalingsactor.

Artikel 5

5. Volgens artikel 2, 10°, van het ontwerp wordt onder uitbetalingsactoren verstaan, het agentschap en de private uitbetalingsactoren. Uit deze bepaling, gelezen in samenhang met artikel 13 van het ontwerp, kan worden afgeleid dat het agentschap de enige “publieke uitbetalingsactor” is. In de memorie van toelichting wordt herhaaldelijk de dubbele taak van het agentschap benadrukt: publieke uitbetalingsactor en ondersteuning van de private uitbetalingsactoren. De vraag rijst of met betrekking tot de missie van het agentschap voldoende met de dubbele opdracht van het agentschap rekening gehouden is, en in het bijzonder of in artikel 5 van het ontwerp niet ten onrechte melding is gemaakt van “uitbetalingsactor”, terwijl in werkelijkheid de “private uitbetalingsactoren” worden bedoeld. Zo kan moeilijk worden aangenomen dat het agentschap zichzelf “ondersteunt” om gezinnen te informeren en bij te staan (artikel 5, 3°) en de kredieten voor zijn eigen werking “uitbetaalt” (artikel 5, 1°). De stellers van het ontwerp zullen derhalve moeten nagaan of in elk van de onderdelen van artikel 5 terecht de term “uitbetalingsactor” wordt gebruikt.

Artikel 8

6. In de memorie van toelichting wordt beschreven op welke wijze de onafhankelijke leden van de raad van bestuur zullen worden aangesteld. Daarin wordt gesteld dat de nieuw opgerichte raad van bestuur, initieel samengesteld uit de door de Vlaamse Regering aangeduide bestuurders, de bestuurders voor elke vergunde private uitbetalingsactor en de gedelegeerd bestuurder, een open oproep doet tot kandidaatstelling voor een mandaat van onafhankelijk bestuurder.

Artikel 8, § 1, van het ontwerp, legt evenwel het exacte aantal leden van de raad van bestuur vast. Zolang niet alle leden van de raad van bestuur zijn aangesteld, kan die raad van bestuur geen geldige beslissingen nemen. En eens de raad volledig is samengesteld, kunnen er geen leden meer aan worden toegevoegd.

Het verdient derhalve aanbeveling omwille van de rechtszekerheid, in het ontwerp zelf in een procedure te voorzien hoe de eerste raad van bestuur moet worden samengesteld, bijvoorbeeld door te bepalen dat een gedeeltelijk samengestelde raad van bestuur de bevoegdheden bedoeld in artikel 5 van het decreet van 22 november 2013 ‘betreffende deugdelijk bestuur in de Vlaamse publieke sector’ kan uitoefenen.

Artikel 14

7. Artikel 14 van het ontwerp voorziet in de oprichting van een auditcomité. Uit de memorie van toelichting blijkt dat de stellers van het ontwerp van oordeel zijn dat de bepalingen inzake de audit geen afbreuk doen aan de bevoegdheden van Audit Vlaanderen zoals vastgelegd in het zogenaamde Auditdecreet⁹. In de memorie van toelichting wordt er op gewezen dat samenwerking tussen het auditcomité en Audit Vlaanderen “mogelijk blijft mits hun uitdrukkelijk akkoord”. Uit artikel 14, vierde lid, van het ontwerp blijkt evenwel niet dat het auditcomité een beroep kan doen op Audit Vlaanderen, tenzij Audit Vlaanderen als een van de “andere middelen” zou worden beschouwd. Het verdient aanbeveling om de verhouding tussen het auditcomité en Audit Vlaanderen in het ontwerp zelf te verduidelijken.

In de memorie van toelichting wordt benadrukt dat het auditcomité de principes van “single audit”, neergelegd in het besluit van de Vlaamse Regering van 7 september 2012 ‘betreffende controle en single audit’, zal toepassen. Dit blijkt evenwel niet uit de tekst van het ontwerp. Het verdient aanbeveling om in de tekst zelf de verhouding tot het besluit van 7 september 2012 te regelen, zodat hierover geen misverstand kan rijzen.¹⁰

Artikel 26

8. Artikel 26, § 2, van het ontwerp machtigt de Vlaamse Regering om na vier jaar te beslissen de opdracht om de toelagen in het kader van het gezinsbeleid uit te betalen, uitsluitend aan het Agentschap toe te vertrouwen.

Aldus wordt de Vlaamse Regering gemachtigd om te beslissen dat na vier jaar werking de private uitbetalingsactoren niet langer worden vergund. De Vlaamse Regering kan op die wijze een einde te maken aan het door het ontwerp ingestelde systeem van het vergunnen van vier private uitbetalingsactoren. Een dergelijke beslissing zal tot gevolg hebben dat, gelet op de vergunningsvoorwaarden, de betrokken privaatrechtelijke verenigingen van hun bestaansrecht worden beroofd.

De machtiging in artikel 26, § 2, verleent de Vlaamse Regering aldus de bevoegdheid om essentiële bepalingen van het ontworpen decreet van hun inhoud te ontdoen. De bevoegdheid van de Vlaamse Regering is daarbij enkel gebonden aan de verplichting een evaluatie door Kind en Gezin te laten uitvoeren. Voor het overige bepaalt het ontwerp geen enkel criterium op grond waarvan die evaluatie moet gebeuren, of op grond waarvan het vergunningensysteem kan of moet worden beëindigd.

---

⁹ Decreet van 5 juli 2013 ‘houdende de organisatie van audittaken bij de Vlaamse administratie en de lokale besturen en tot wijziging van het kaderdecreet bestuurlijk beleid van 18 juli 2003, het Gemeentedecreet van 15 juli 2005, het Provinciedecreet van 9 december 2005, het decreet van 19 december 2008 betreffende de organisatie van de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, het decreet van 27 maart 2009 betreffende de radio-omroep en televisie, het decreet van 8 juli 2011 houdende regeling van de begroting, de boekhouding, de toekenning van subsidies en de controle op de aanwending ervan, en de controle door het Rekenhof en het decreet van 13 juli 2012 houdende bepalingen tot begeleiding van de tweede aanpassing van de begroting 2012’.

¹⁰ Men kan immers voorhouden dat een later decreet voorrang heeft op een besluit van de Vlaamse Regering.

Deze werkwijze is in de eerste plaats niet in overeenstemming met beginselen die zijn neergelegd in de artikelen 20 en 78 van de bijzondere wet van 8 augustus 1980, en die de verhouding tussen het decreet en het normerende optreden van de regering regelen. Om aanvaardbaar te zijn dat de Vlaamse Regering een wezenlijk onderdeel van de decretale regeling teniet kan doen, moet deze machtiging op zijn minst bepalen door welke criteria de Vlaamse Regering zich hierbij moet laten leiden. Bovendien zou de in artikel 26, § 2, opgenomen machtiging ook minstens formeel het karakter moeten krijgen van een machtiging om de bepalingen vervat in hoofdstuk 6 en in artikel 32 van het ontwerp buiten werking te stellen.

De aan de Vlaamse Regering verleende machtiging mag daarbij geen afbreuk doen aan de beginselen van behoorlijke wetgeving en van behoorlijk bestuur. Dit wil onder meer zeggen dat rekening zal moeten worden gehouden met de rechtmatige verwachtingen in hoofde van de betrokken actoren, alsook de rechtszekerheid die zij mogen verwachten. Evenmin is te verzoenen met een behoorlijke wetgeving dat het decreet in zijn huidige vorm zou blijven bestaan, terwijl geen vergunningen meer worden toegekend en terwijl niet geregeld is dat het Agentschap als enige instaat voor de uitbetaling.¹¹

De thans ontworpen werkwijze beantwoordt hier niet aan. Het verdient aanbeveling dat het ontwerp voorziet in een evaluatieprocedure van de werking van de private uitbetalingsactoren, waarbij het kader van de evaluatie (bv. de kosten-efficiëntie van het systeem) wordt aangegeven. Op grond van die evaluatie kan de decreetgever in voorkomend geval beslissen om het systeem van uitbetaling door private uitbetalingsactoren te beëindigen, de daarop betrekking hebbende bepalingen op te heffen, en de nodige wijzigingen in het ontworpen decreet aan te brengen om aan het Agentschap exclusief de taak te geven om de uitbetalingen uit te voeren.

9. Uit artikel 26, derde lid, van het ontwerp blijkt dat de vergunningen aan de private uitbetalingsactoren voor onbepaalde duur worden toegekend. In het verleden heeft de Raad van State al opgemerkt dat de rechten van andere geïnteresseerde verenigingen niet op onevenredige wijze mogen worden aangetast.¹² Dat zou het geval zijn indien niet met een zekere regelmaat zou worden herbekeken of geen andere vereniging in aanmerking komt om als private uitbetalingsactor te worden vergund.¹³ Door te bepalen dat de private uitbetalingsactoren “voor onbepaalde duur” worden vergund, belet de ontworpen regeling dat in de toekomst andere verenigingen als private uitbetalingsactor kunnen worden erkend, behalve eventueel in het geval wanneer de vergunning wordt ingetrokken omdat de vereniging niet langer voldoet aan de erkenningsvoorwaarden. Het is niet uitgesloten dat in de toekomst andere instanties kunnen

---

¹¹ Zo zou bijvoorbeeld artikel 4 nog steeds bepalen dat het agentschap instaat voor de uitbetaling “samen met de private uitbetalingsactoren” en zou artikel 5 de taken van het agentschap nog steeds omschrijven aan de hand van de taken die het heeft ten aanzien van de (private) uitbetalingsactoren.

¹² Adv.RvS 45.661/1 van 8 januari 2009 over een voorontwerp dat heeft geleid tot het decreet van 3 april 2009 ‘houdende de toekenning van subsidies voor de uitbouw, de coördinatie en de promotie van het sportaanbod van de studentenvoorzieningen van de Vlaamse universiteiten en hogescholen en de erkenning en subsidiëring van een Vlaamse overkoepelende studentensportvereniging’, *Parl.St.* VI.Parl. 2008-09, nr. 2125/1.

¹³ Adv.RvS 45.661/1 van 8 januari 2009, *gecit.* In dezelfde zin adv.RvS 60.171/3 van 26 oktober 2016 over een voorontwerp dat heeft geleid tot het decreet van 17 februari 2017 ‘houdende regeling tot erkenning en subsidiëring van een Vlaamse organisatie ter ondersteuning van welzijnsbevordering en samenlevingsopbouw’, *Parl.St.* VI.Parl. 2016-17, nr. 1027/1.

ontstaan die de nodige deskundigheid hebben. Het verdient aanbeveling het ontwerp aan te passen zodat na verloop van een bepaalde tijd eventuele andere kandidaten de kans krijgen om mee te dingen naar de status van vergunde “private uitbetalingsactor”.

Artikel 28

10. Artikel 28, 1°, van het ontwerp bepaalt dat de private uitbetalingsactoren hun opdrachten op een bepaalde wijze uitvoeren “met inachtneming van de regelgeving betreffende deze toelagen *en de onderrichtingen* van de bevoegde overheid”.

Indien hiermee beoogd wordt bindende richtlijnen op te leggen ten aanzien van de betrokken uitbetalingsactoren, gaat het om een delegatie van regelgevende bevoegdheid waarvan noch de reikwijdte, noch de bestemming duidelijk is. Voor zover de zinsnede als een algemene machtiging aan het Agentschap of aan Kind en Gezin moet worden opgevat om bindende (praktische) voorschriften vast te stellen, dient er op gewezen te worden dat een delegatie aan een openbare instelling enkel kan worden gebillijkt om praktische redenen en voor zover zij een zeer beperkte of een hoofdzakelijk technische en niet-beleidsmatige draagwijdte hebben, en er mag worden van uitgegaan dat de instellingen die de betrokken reglementering dienen toe te passen of er toezicht op uitoefenen, ook het best geplaatst zijn om deze met kennis van zaken uit te werken.

Bovendien verdient het de voorkeur om telkens specifiek aan te geven welke praktische bevoegdheden aan het Agentschap of Kind en Gezin worden gedelegeerd, zo niet dreigt een algemene machtigingsbepaling de hierboven omschreven perken te buiten te gaan. Hoe dan ook kan de machtiging om onderrichtingen uit te vaardigen nooit zo ver gaan dat de private uitbetalingsactoren zich gebonden zouden moeten achten door ingrijpende toevoegingen aan de toepasselijke regelgeving betreffende de toelagen in het kader van het gezinsbeleid.

11. In artikel 28, 5°, van het ontwerp wordt aan de private uitbetalingsactoren de opdracht gegeven bepaalde gegevens ter beschikking te stellen van “de bevoegde overheid”. Ook hier moet verduidelijkt worden welke overheid hiermee wordt bedoeld.

Hoofdstuk 7

12. De artikelen 31 en 32 van het ontwerp omschrijven een nieuwe kerntaak van Kind en Gezin, met name de regie van toelagen in het kader van het gezinsbeleid.

Daartoe wijzigen deze bepalingen het decreet van 30 april 2004. In tegenstelling tot het ontworpen decreet en zijn artikel 2, 5°, bevat het decreet van 30 april 2004 geen omschrijving van het begrip “gezinsbeleid”, waaruit duidelijk blijkt dat zowel het klassieke gezinsbeleid in de zin van artikel 5, § 1, II, 1°, van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 als het beleid inzake de gezinsbijslagen, vermeld in artikel 5, § 1, V, van dezelfde bijzondere wet, hiertoe behoren. Omwille van de rechtszekerheid moet de nieuwe begripsomschrijving van “toelagen in het kader van het gezinsbeleid” ook in het decreet van 30 april 2004 worden opgenomen, eventueel aan de hand van een verwijzing naar de nieuwe aan te nemen regeling.

DE GRIFFIER

DE VOORZITTER

Greet VERBERCKMOES

Marnix VAN DAMME